

нищо. Азъ постъпихъ безумно и престъпно... Азъ съмъ престъпникъ... престъпникъ... Ти не трѣбва да живѣешъ съ мене!

И азъ внезапно се спирамъ. Мжката отъ съзнанието за извършеното ме души. Ридания ме задавятъ. Но азъ гледамъ, че и тя страшно се вълнува. Милва ме по ржката и шепне:

— Не, не, да, нищо! — но страшно се вълнува.

Азъ веднага се овладявамъ.

— Не бива да се вълнувашъ сега. Лежи си спокойно. Не мисли нищо. Знай, че азъ те обичамъ както преди. И винаги ще те обичамъ. Само съ тебе ние сме едно... едно... една душа...

И за да не я тревожа повече, азъ млъквамъ. Ставамъ, омивамъ си ржцетъ — за да се успокои тя. Измивамъ и ржчичкитъ на Славчето и го милвамъ. Знамъ, нѣма по-голѣма радостъ за нея, майката, отъ знацитъ на любовъ къмъ детето ѝ.

— Татко, ти вече нѣма да ни оставишъ, нали? — плахо, съ усмивка презъ съизи, пита то. — Вижъ и мама се усмихва. Нали, мамо, татенцето ще си бжде вече все при насъ? Ще рисува тука и ще играе съ насъ. И ти ще оздравѣешъ.

— Да, да... — опитвамъ се да се засмѣя азъ и гледамъ Магда.

И отново сърдцето ми се свива отъ мжка. Тя става печална като гледа детето. Знамъ какво мисли. И тя не се лъже. Та не виждамъ ли и азъ, че съмъ дошълъ много късно и всичко е свършено вече? Това е ужасно! Ужасно е че ние се обичаме, искаме да живѣемъ и... сами, като деца, убихме живота.

Но азъ не мога да се примиря съ това. Не, въ гърдитъ ми кипи все още възторгъ и затваря очитъ ми предъ жестоката истина. Азъ пакъ почвамъ да бързамъ. Турямъ си шапка и казвамъ:

— Сега вече отивамъ за докторъ. Ей сега ще го доведе. А ти се подкрепи съ нѣщо. Изпий чаша млѣко.

Тя иска да каже нѣщо. Азъ я спирамъ.

— Не приказвай, не приказвай, не се вълнувай. Ти после ще ми разкажешъ всичко. Сега заспи ако можешъ. Все пакъ тя казва изнемошѣло нѣколко думи:

— Остани! Кирчо ще доведе лѣкаръ... Таня каза... Не ме оставяй...

— Добре, азъ нѣма да те оставя — усмихвамъ се азъ. Взимамъ ржката ѝ, която, тя, все отъ страхъ да не се заразимъ, дърпа. Азъ казвамъ, като я милвамъ по нея: